

Jak člověk začal bydlet

Bylo nebylo žil byl jednou jeden pračlovíček, který bydlel v pralese. Bylo mu tam náramně, protože mohl celý den běhat po lese, prohánět divokou zvěř a houpat se na liánách.

(OBR)

Večer, když se unavil ulehl do mechu a spal celou noc. Ale každý rok přišly deště a tehdy na človíčka pršelo a bylo mu zima. Nejprve se schovával pod velké listy, i ty největší ale časem popršely. Zkoušel se schovat pod strom, ten sice chránil před deštěm, ale když zafoukal vítr, človíčkem otřásla zima. Jednoho dne se rozhodl, že už ho to takhle nebaví, že si najde nějaký pořádný úkryt, kde by se mohl usídlit. Hledal tak dlouho, až našel jeskyni. Tam bylo útulno a sucho, a ani vítr si na něj nepřišel. Spokojený se tam uložil ke spánku.

(OBR)

Ale zem byla moc tvrdá a studila a človíčkovi se spalo tuze nepohodlně. Druhý den si tedy z venčí nanosil listí, mech a kapradiny a vyrobil si první postel. A přikryl se velikým listem, aby mu nebyla zima.

A potom dostal hlad. Lovit uměl. Vzal oštěp a vydal se na mamuta. Ulovené zvíře přitáhl před jeskyni, ale syrového ho jíst nechtěl. Byl zvyklý si jej opékat na ohni. A tak vzal človíček dva pazourky a křesal a křesal, až byl z jiskřiček oheň. Jeskyně se ale brzy naplnila kouřem, který neměl kam unikat, a vzduch uvnitř byl dusivý a štípal v očích. Človíček oheň rychle uhasil, kuckající vyběhl ven a zhluboka (fu fu) dýchal. Rozhodl se, že ohniště musí být venku. Vymezil kruh velkými kameny, znovu nanosil dříví a znovu křesal tak dlouho, až polínka vzplála.

(OBR)

Už už se chystal pro mamutí kýtu, když v tom se spustil velikánský lijavec a oheň mu uhasil. Hladový človíček se utíkal schovat do jeskyně, zachumlal se do mechové postele a nakvašeně si mumlal pod fousy. Pršelo celý zbytek dne a celou noc. "Takhle to dál nejde," pomyslel si človíček a napadlo ho, že jen co déšť přestane, postaví si venku přístřešek, který bude chránit ohniště. Jak se rozhodl, tak také udělal a za pár dní měl hotovou novou kuchyňku. Mohl tak i za deště opékat kolik masa chtěl a zároveň v jeskyni udržovat svěží vzduch.

(OBR)

Nějakou dobu žil človíček spokojeně v jeskyni s postelí a venkovní kuchyňkou. Po čase mu ale jeskyně začala připadat příliš studená a temná. "Musím se odstěhovat," řekl si. Chvilí přemýšlel, jaké jiné místo by mu mohlo vyhovovat. Z toho, co znal, jej však nic nenapadlo. Seděl na kraji jeskyně a uvažoval. A v tom to uviděl! Svou kuchyň – přístřešek. Mohl by jej doplnit stěnami a dalšími pokojíčky! A hned se vydal do lesa pro stavební materiál. Nanosil tolik dřeva,

kolik unesl, a pustil se do stavby. Netrvalo dlouho a před jeskyní vyrostla pořádná chaloupka. S předsíní, kuchyní a pokojem. Dveřmi a okny. Zkrátka domek jak má být!

(OBR)

Postupně človíček přicházel na další věci, které by se mu v domě hodily. Vyhotovil sůl a židle, vyrobil si nádobí, učil se jak ve svém novém domě bydlet. Trvalo mu velice dlouho, než přišel na to, co všechno k životu potřebuje.

Ale brzy na to nebyl sám. Našel ženu a i ta mu s vybavováním domku pomáhala. Měli mnoho synů a dcer a ti synové a dcery měli spousty dalších potomků, a tak se jejich rod postupně rozrůstal. A každý z dětí chtěl bydlet jinde a jinak. Vznikaly různé domy a příbytky... a tak je tomu dodnes. Dnes už si ale každý nemusí umět poradit sám. S bydlením může člověku pomoci celá řada dalších lidí - architekt je člověk, který domy vymýšlí, zedník je pak podle plánů staví. Každý tak může mít dům takový, jaký chce a potřebuje, a s pomocí odborníků mnohem snáze než pračlovíček.